

PHẦN 3

Buổi chiều.

Thủy Tiên đưa mẹ dạo chơi trước sân tiền đường.

Vườn hoa trong sân cùng nhau đua sắc thắm.

- Mẹ ơi! Vườn hoa của nhà có hoa thủy tiên không?

- Có chứ! Con không biết hoa thủy tiên à?

- Con chỉ thấy hoa thủy tiên trong tranh ảnh.

Mẹ Thiên An nói với vẻ ân cần:

- Hoa thủy tiên là tên con, con phải biết đó.

- Hoa thế nào hả mẹ?

Mẹ Thiên An hắng giọng nói như một nhà thuyết minh:

- Thủy tiên là loại hoa thủy họ gừng nghệ, có màu vàng dịu dàng, được các văn thi sĩ yêu thích và ca ngợi. Nó có củ, chịu giá rét, ở nơi có nắng. Trồng vào mùa thu để ra hoa vào mùa xuân.

Vừa nghe mẹ. Thiên An nói xong, Thủy Tiên vội chạy nhanh đến chỗ mấy khóm hoa, đưa mắt ngắm nhìn rồi thốt lên:

- Đây này phải không mẹ? Con thấy hoa thủy tiên rồi.

Thủy Tiên trầm trồ trước những chùm hoa nhỏ có dạng hình hoa loa kèn màu trắng vàng tuyệt đẹp.

Thủy Tiên mang tên của một loài hoa vừa thanh nhã vừa, đài các- Cô bỗng thích thú trước khám phá này.

Hoa thủy tiên đẹp giống hoa loa kèn phải không mẹ?

Mẹ Thiên An gật đầu:

- Hoa đẹp mà tia cho hoa nở đúng vào giao thừa đón tết thật là công phu đó.

- Vậy hả mẹ? Thế tia cho hoa thủy tiên nở đúng vào giao thừa tết có khó không mẹ?

- Khó vô cùng, không ai làm được cả?

Câu trả lời là của Vĩnh Khoa. Anh đã bước vào sân tiền đường từ lúc nào mà cả mẹ và Thủy Tiên đều không hay.

Thủy Tiên nhìn anh với vẻ thắc mắc:

- Không có ai tía được thì làm sao có hoa nở đúng lúc giao thừa để đón tết hả anh?

Mẹ Thiên An lên tiếng:

- Thằng Khoa nói thế chứ có người tía được, hoa vẫn nở đúng vào giao thừa đó.

- Ai tài giỏi vậy mẹ?

- Người có kinh nghiệm.

Vĩnh Khoa cất tiếng hỏi:

- Người tên Thủy Tiên có tía hoa thủy tiên nở đúng vào giao thừa không mẹ?

Mẹ Thiên An nhìn Vĩnh Khoa:

- Cái thằng! Con lại chọc cô hộ lý của mẹ.

Tự nhiên Thủy Tiên thốt lên câu nói mà lẽ ra cô chỉ nghĩ đến thôi:

- Thủy Tiên là Thủy Tiên, khỏi tía cũng thành hoa rồi.

Bất chợt Vĩnh Khoa cất tiếng:

"Nắng sớm em ngồi tía thủy tiên

Hồn em say đắm cảnh thiên nhiên".

Thủy Tiên nhìn Vĩnh Khoa, cảm giác nao nao. Anh cũng thuộc hai câu thơ của Lam Sơn về hoa thủy tiên.

Tuy nói với Vĩnh Khoa như thế nhưng Thủy Tiên tự nhủ từ nay cô sẽ sưu tầm, tìm hiểu về hoa thủy tiên. Cô sẽ học cách trồng hoa, tía hoa.

Vĩnh Khoa ngồi xuống chiếc ghế đá cạnh mẹ Thiên An và Thủy Tiên nói thao thao về các loài hoa.

Mẹ Thiên An cười bảo:

- Mẹ tự hỏi sao con không học về nông nghiệp cây trồng lại học công nghệ thông tin nhỉ?

Vĩnh Khoa mỉm cười đáp một cách vui vẻ:

- Khoa học tiến bộ, ba mẹ cho con đi du học để nắm bắt công nghệ thông tin mà mẹ.

Mẹ Thiên An lắc đầu:

- Cái ngành của con, mẹ chẳng biết làm gì.

Vĩnh Khoa hóm hỉnh:

- Ngành của con là làm công nghệ thông tin đó mẹ.

- Cái thằng.

Vĩnh Khoa trả lời không rõ ràng khiến Thủy Tiên lại thắc mắc:

- Vậy cụ thể là anh đang làm gì hả anh Khoa?

Vĩnh Khoa đưa mắt nhìn Thủy Tiên:

- Bên dịch vụ Internet.

- Vậy à?

Thủy Tiên thốt lên, rồi không hiểu cái gì xui khiến mà cô lại hỏi:

- Còn cô Băng Châu?

- Băng Châu mới về nước, cô ấy chưa có kế hoạch làm gì.

Vĩnh Khoa trả lời rồi hỏi Thủy Tiên một cách tự nhiên:

- Còn Thủy Tiên làm gì hả?

- Làm hộ lý.

Thủy Tiên đáp mà chẳng nghĩ ngợi gì. Vĩnh Khoa nhìn cô nói với vẻ quan tâm:

- Tôi không nghĩ là Thủy Tiên chỉ làm hộ lý.

- Vậy anh nghĩ Thủy Tiên làm gì hả?

- Tôi đang hỏi Thủy Tiên đó.

Thủy Tiên nhấn mạnh:

- Chẳng làm gì cả ngoài hộ lý.

Vĩnh Khoa thản nhiên:

- Tôi nghĩ Thủy Tiên còn làm gì nữa chứ không đơn giản như vậy.

Thủy Tiên hỏi lại:

- Vậy anh không muốn tôi làm hộ lý cho mẹ nữa hả?

Mẹ Thiên An kêu lên:

- Ôi Thủy Tiên mà không làm hộ lý thì ai lo cho mẹ đây? Con hả Khoa?

Vĩnh Khoa phân trần:

- Con đâu có nói rứa.

Mẹ Thiên An nhú trán:

- Nói như con là cô Thủy Tiên sẽ bay vào Sài Gòn làm việc khác, không làm hộ lý nữa rồi.

Vĩnh Khoa nhìn Thủy Tiên hỏi một cách chân thật:

- Cô có định bỏ Huế về Sài Gòn không Thủy Tiên?

Thủy Tiên bối rối:

- Tôi cũng không biết nữa.

Vĩnh Khoa nói như nài nỉ:

- Đừng nghe Thủy Tiên. Mẹ tôi rất cần cô đó.

Thủy Tiên mỉm cười nhẹ tênh:

- Không có tôi thì người khác sẽ làm.

Mẹ Thiên An kêu lên như Thủy Tiên sắp trở về Sài Gòn thật vậy.

- Thủy Tiên làm đã quen công việc và biết tính mẹ rồi. Mẹ không chịu ai cả đâu.

Vĩnh Khoa nhìn Thủy Tiên:

- Vậy là mẹ chỉ chịu có mỗi mình Thủy Tiên làm hộ lý thôi:

Cách nói của mẹ và Vĩnh Khoa như khẳng định Thủy Tiên là cần thiết đối với mẹ khiến Thủy Tiên thấy ấm lòng. Thật ra cô cũng chưa nghĩ đến việc mình sẽ rời khỏi xứ Huế, rời khỏi mẹ.

Thủy Tiên nói khẽ:

- Tại anh Khoa đó.
- Răng tại tôi?
- Tôi đang ở đây làm hộ lý cho mẹ mà anh cứ nói lung tung.
- Tại tôi lo xa.
- Chứ không phải anh chẳng muốn tôi làm hộ lý cho mẹ à?

Vĩnh Khoa nói thật nhanh.

- Tôi còn muốn Thủy Tiên ở đây luôn với mẹ nữa kia.

Thủy Tiên mỉm cười một cách ân cần:

- Anh là cháu ruột phải ở suốt đời bên mẹ chứ.

Mẹ Thiên An lên tiếng:

- Con cháu nhưng có đứa nào chịu ở suốt đời với mẹ đâu.

Vĩnh Khoa phân bua:

- Thì con đang ở suốt đời bên mẹ đây.
- Đừng có nói giỏi, cưới vợ rồi là bỏ cha, bỏ mẹ:

Vĩnh Khoa cười cười:

- Con vẫn ở đây chứ có bỏ đi đâu.
- Ở đây mà vẫn bỏ đấy.

Vĩnh Khoa phàn nàn:

- Cả nhà bắt con cưới vợ rồi lại bảo con bỏ mọi người.

Mẹ Thiên An hỏi lại:

- Chẳng lẽ con không muốn cưới vợ?
- Tại mẹ con hối thúc quá. Chứ con chưa có ý định.

Mệ Thiên An chép môi:

- Chưa có ý định mà đồng ý.
- Mẹ cũng hồi thúc con.
- Con đừng đổ thừa mẹ chứ.

Vĩnh Khoa nói với vẻ như than phiền:

- Cưới vợ là quyền tự do của con mà cả nhà cứ quyết định. Con chưa nghĩ đến.

Mệ Thiên An hỏi lại:

- Chưa có ý định sao không nói với mẹ con?
- Mẹ con độc đoán lắm, con cũng chẳng muốn nói gì.

Bồng dung Thủy Tiên chen vô:

- Mới đính hôn thì để đó. Chừng nào anh Khoa có ý định thì cưới, có gì trở ngại đâu.

Nói xong, Thủy Tiên thấy mình vô duyên lạ. Tự nhiên lại chen vào chuyện của người ta. Băng Châu hoặc bà Tịnh Thúy mà nghe thấy chắc chắn Thủy Tiên sẽ bị mắng cho một trận.

Mệ Thiên An lên tiếng:

- Đính hôn rồi thì cưới, thời bây giờ bọn trẻ không chịu để lâu.

Vĩnh Khoa hỏi một cách tự nhiên:

- Thời của mẹ để lâu hả mẹ?
- Ủ! Cái thằng khéo làm bộ. Để xem có đòi làm đám cưới gấp không?

Vĩnh Khoa lắc đầu:

- Con không đâu mẹ ơi!
- Con không đòi thì bên nhà Băng Châu cũng đốc thúc thôi. Cưới vợ cho con mà mẹ lo bất chết luôn.
- Răng mẹ phải lo?
- Thì phải lo chứ sao.

Vĩnh Khoa nhấn mạnh:

- Mẹ bệnh, đừng lo gì chuyện của con cả.

Mẹ Thiên An nhăn trán:

Vĩnh Khoa nhăn nhó:

- Mẹ vôi mạ cứ làm như con là con nít vậy.

- Con nít chứ còn gì nữa?

Vĩnh Khoa bực dọc bước vào trong. Đôi lúc anh rất khó chịu vì sự chăm bẵm của cả nhà. Gia đình thuộc danh gia vọng, tộc, ai cũng kỳ vọng vào anh. Làm gì cũng theo ý người lớn, mất cả tự do.

Bạn bè nói Vĩnh Khoa sung sướng đủ đầy. Thật ra anh chỉ muốn nổi loạn.

Buổi tối.

Thủy Tiên vừa bước ra khu vườn tĩnh lặng đã thấy Vĩnh Khoa. Cô định quay vào, anh gọi lại, hỏi một cách hóm hỉnh:

- Tưởng tôi là ma sao bỏ đi hả Thủy Tiên?

Thủy Tiên đáp một cách tế nhị:

- Tôi tưởng giờ này anh đi chơi cùng chị Băng Châu:

Vĩnh Khoa trả lời chẳng ăn nhập gì:

- Đôi lúc tôi muốn làm những gì mình thích.

Thủy Tiên nói một cách ân cần:

- Tôi nghĩ anh lúc nào cũng tự do làm theo những điều mình thích.

Vĩnh Khoa lắc đầu:

- Tôi không được như Thủy Tiên đâu.

- Tôi sao hả?

- Tự do làm những gì mình thích.
- Anh nghĩ như vậy à?
- Không đâu.
- Chứ còn gì nữa. Tại sao Thủy Tiên làm hộ lý hả?

Thủy Tiên ngáp ngừng... Vĩnh Khoa nói Thủy Tiên thích và sẵn sàng làm những điều mình thích.

Thủy Tiên đính chính:

- Không phải như anh nói đâu.

Vĩnh Khoa vẫn quả quyết:

- Tôi nghĩ đúng là như vậy. Tôi không được như Thủy Tiên.

Thủy Tiên nhìn Vĩnh Khoa dăm dăm:

- Anh là cậu ấm sung sướng, hạnh phúc mà lại đi so bì với tôi.

Vĩnh Khoa nói với vẻ triết lý:

- Tự do sống theo ý thích của mình là hạnh phúc đấy.

Thủy Tiên hỏi một cách thật lòng:

- Tôi thấy anh luôn tự do làm theo những điều mình thích.

Vĩnh Khoa bắt đầu tâm sự:

- Không phải như Thủy Tiên nói đâu. Tôi sợ làm con cháu trong gia đình quyền quý, vọng tộc lắm.

Thủy Tiên mỉm cười một cách tự nhiên:

- Nhiều người muốn làm con cháu của danh gia vọng tộc mà không được.

Vĩnh Khoa nói tỉnh bơ:

- Ai thích tôi nhường đó.
- Phận ai nấy hưởng, đâu có nhường được hả anh?

Vĩnh Khoa vẫn than vãn:

- Hường đâu chẳng thấy, tôi chỉ thấy mất tự do. Gia đình quan tâm kỹ mà tôi phát sợ.

Thủy Tiên ngạc nhiên:

- Sao kỳ vậy? Được quan tâm là sung sướng chê anh.

Sướng gì? Ngay từ nhỏ tôi luôn được giáo dục kỹ lưỡng từ thể chất đến tinh thần. Hành vi, cử chỉ, lời ăn tiếng nói cho đến cách sinh hoạt cá nhân của tôi đều được gia đình quan tâm. Nhiều lúc tôi không biết mình có còn là chính mình không. Tôi chỉ muốn nổi loạn.

Thủy Tiên, thoáng ngạc nhiên nhìn Vĩnh khoa nhận định.

- Anh là kỳ vọng của gia đình và mọi thứ đối với anh đều tốt đẹp, có gì mà phải nổi loạn chứ?

Vĩnh Khoa nói với vẻ bất mãn:

Mọi thứ đều phải làm theo mà không nổi loạn à?

Nghe như Vĩnh Khoa có điều gì uất ức trong lòng Thủy Tiên không biết. Phải nói gì với anh đây. Vĩnh Khoa thuộc dòng dõi danh giá, bản thân, anh học giỏi, tài năng vậy mà còn than vãn. Đúng là không ai, bằng lòng với cuộc sống thực tại của mình.

Im lặng một lúc rồi bất chợt Thủy Tiên cất tiếng hỏi:

- Anh có nổi loạn bao giờ chưa tui?

- Chưa!

- Vậy là tốt, đâu có gì anh phải phàn nàn.

Vĩnh Khoa nhìn Thủy Tiên:

- Thủy Tiên đâu có sống trong hoàn cảnh như tôi mà biết được tâm trạng tôi chứ.

Thủy Tiên gật nhẹ:

- Đúng! Hoàn cảnh Thủy Tiên khác anh.

- Thủy Tiên hoàn toàn làm theo những điều mình thích phải không hả?

Có ai thích làm hộ lý chăm sóc một bà mệnh phụ quý tộc xưa không nhỉ? Thủy Tiên có dám nói mình thích?

Thủy Tiên quyết định làm hộ lý là để được đi xa, để đến Huế mộng mơ. Cô chỉ muốn thoát và chẳng nghĩ ngợi gì cả.

Thế mà giờ đây những lời nói của Vĩnh Khoa làm cho Thủy Tiên nghĩ ngợi. Đâu phải Thủy Tiên được tự do làm theo những điều mình thích mà thật ra là cô liêu.

Không nghĩ ngợi, chẳng biết tương lai thế nào, cuộc đời Thủy Tiên như chiếc cánh lục bình trôi trôi.

Thủy Tiên chợt mỉm cười vu vơ, tên cô là đóa hoa thủy tiên, giờ cô lại thấy mình là hoa lục bình.

Có lẽ hoa lục bình thích hợp với Thủy Tiên. Cô là cánh lục bình dân dã chứ làm sao sánh với đóa thủy tiên kiêu sa, quyền quý.

"Thinh lặng một loài hoa

Phơn phớt vàng kiêu sa

Đón xuân về lấp lánh

Oi tiên nữ lòng ta.

Em đem mùa xuân đến

Rực rỡ khắp đất trời

Thủy tiên bình sắc thắm

Tim ta hoa nở rồi".

Bài hát "Hoa Thủy Tiên" không phải dành cho Thủy Tiên đâu. Thủy Tiên chỉ là cánh hoa lục bình từ miền Nam trôi ra biển. Chẳng biết hoa lục bình có trôi trên dòng Hương Giang.

Bất chợt thấy Thủy Tiên im lặng suy tư, Vĩnh Khoa hỏi một cách quan tâm:

- Nghĩ gì vậy Thủy Tiên?

Thủy Tiên đáp với vẻ tự nhiên:

- Nghĩ đến hoa lục bình.

Vĩnh Khoa mỉm cười dịu dàng:

- Thủy Tiên là hoa thủy tiên răng lại nghĩ đến hoa lục bình hả?

- Tại Thủy Tiên là hoa lục bình.
- Tôi thấy đúng là một đóa thủy tiên rực rỡ chứ không phải hoa lục bình đâu.

Vĩnh Khoa nói một cách khẳng định rồi cất tiếng hát dịu êm:

“Trình trắng một loài hoa

Phơn phớt vàng kiêu sa

Đón xuân về lấp lánh

Oi... tiên nữ lòng ta”.

Thủy Tiên bối rối. Tại sao Vĩnh Khoa hát cho cô nghe nhỉ? Dù cô tên Thủy Tiên nhưng bài hát không dành cho cô đâu.

Thủy Tiên buột miệng nhận xét:

- Ai đó viết bài hát về hòa thủy tiên hay quá.

Vĩnh Khoa nhìn cô với ánh mắt thật lạ:

- Viết cho hoa thủy tiên và cho cả Thủy Tiên nữa đó.
- Không dám cho Thủy Tiên đâu.
- Chứ còn gì nữa? Thủy Tiên là đóa hoa phớt vàng kiêu sa.

Một cảm giác xôn xao, mơ hồ len vào hồn Thủy Tiên. Tại sao Vĩnh Khoa cứ ví cô là một đóa thủy tiên, lại hát cho cô nghe nữa.

Lời bài hát trong veo khiến Thủy Tiên ngẩn ngơ mơ mộng. Nhưng rồi cô cố xua tan...

- Chắc Thủy Tiên phải đổi lại thành tên Lục Bình quá.

Vĩnh Khoa lắc đầu nói nhanh:

- Không được mô! Tên Thủy Tiên đã in đậm...

Anh định nói “in đậm trong tim tôi” khi nhớ câu hát “Tim ta hoa nở rồi...”, nhưng vội im bặt.

Thủy Tiên nói một cách lém lỉnh:

- In đậm trong khai sinh hả? Thủy Tiên làm lại tên Lục Bình vẫn được.

Vĩnh Khoa nói với vẻ quả quyết:

- Không ai cho Thủy Tiên đổi tên đâu.
- Sao không cho hả? Người ta có nhiều tên vẫn là chuyện thường.
- Người ta khác.
- Khác sao hả?

Vĩnh Khoa nhìn Thủy Tiên đăm đăm:

- Từ lúc tôi gặp Thủy Tiên đến giờ, Thủy Tiên vẫn mãi là Thủy Tiên.

Tự nhiên nghe Vĩnh Khoa nói, Thủy Tiên nhớ lần đầu gặp anh, cô mỉm cười hỏi:

- Hôm Thủy Tiên gặp anh ở bệnh viện sao anh quạu quá vậy hả?
- Tại tính tôi như vậy.

Thủy Tiên nói một cách lém lỉnh:

- Như vậy tức là cậu ấm quen bắt nạt người khác đó hả.

Vĩnh Khoa phân trần:

- Không dám bắt nạt ai đâu.
- Nhưng bắt nạt tôi.
- Thủy Tiên thì càng không.
- Thật à?
- Tôi mà bắt nạt, Thủy Tiên giận bỏ đi thì ai chăm sóc cho mẹ tôi.

Thủy Tiên nhìn anh, hỏi một cách dịu dàng:

- Anh sợ là không ai chăm sóc mẹ à.

Vĩnh Khoa khẽ gật đầu:

- Sợ chứ sao.
- Cô Băng Châu, hôn thê của anh sẽ chăm sóc cho mẹ.
- Băng Châu thì không được rồi. Và lại Thủy Tiên không nghe mẹ nói là chỉ chịu cô chăm sóc thôi à?

Thủy Tiên đính chính:

- Tôi đùa với anh thôi chứ cô Băng Châu quý phái của anh làm việc khác chứ đâu phải sinh ra để chăm sóc mẹ.

Vĩnh Khoa hỏi một cách cắc cớ:

- Vậy Thủy Tiên sinh ra để chăm sóc mẹ tôi hả?

- Chẳng biết phải vậy không nữa.

- Cứ cho là như rứa nhé Thủy Tiên? Tôi sẽ cảm ơn Thủy Tiên mãi.

Không hiểu sao trong gia đình quyền quý này chỉ có Vĩnh Khoa là nói với Thủy Tiên những lời ân cần. Mọi người trong nhà chỉ xem Thủy Tiên như là cô o sin mà thôi. Vì thế những lời của Vĩnh Khoa đủ khiến Thủy Tiên cảm thấy ấm lòng.

Hai người bỗng im lặng. Gió thổi lao xao, khu vườn thoang thoang hương đưa, hương hoa, hương trái chín hòa quyện êm êm.

Thủy Tiên cảm giác thật dễ chịu, có cái gì thương ủa vào lòng cô, tưởng chừng khu vườn chính là của cô vậy.

Tưởng chừng như Vĩnh Khoa đã cảm thông, Thủy Tiên thấy không còn cô độc trong tiền đường rộng thênh thang này nữa.

Bỗng dưng Thủy Tiên nhớ đến bà Tịnh Thúy. Bà không hài lòng khi thấy Thủy Tiên nói chuyện với Vĩnh Khoa. Bà đã thẳng thừng bảo anh không nên thân mật với Thủy Tiên vì cô chỉ là cô hộ lý của gia đình. Bà mệnh phụ luôn thành kiến và có đầu óc phân biệt quá khắt khe.

Không nói gì nữa, Thủy Tiên vội vã trở về phòng.

Suốt đêm, Thủy Tiên cứ trần trọc mãi không sao ngủ được.

Bài hát Hoa Thủy Tiên mãi vương vấn hồn Thủy Tiên. Bài hát có dành cho cô đâu mà cô nghe chơi vui.

Thủy Tiên là đóa thủy tiên kiêu sa hay là cánh lục bình tím mênh mang.

Tại sao Vĩnh Khoa làm cho cô bối rối thế này?

Buổi chiều.

Thủy Tiên đưa mẹ Thiên An ra trước sân tiền đường dạo mát như mọi ngày.

Vừa ra đến phòng khách, cô chợt nghe có tiếng reo:

- Rứa Thủy Tiên ở đây hí?

Thủy Tiên ngạc nhiên khi thấy Bửu Trung đang ngồi trò chuyện cùng Vĩnh Khoa.

Cô gật đầu thật nhẹ:

- Chào anh?

Bửu Trung vẫn nở nụ cười thật tươi:

- Không ngờ Thủy Tiên ở đây.

Rồi anh quay sang mẹ Thiên An:

- Mẹ khỏe không mẹ?

- Khỏe!

Mẹ Thiên An trả lời rồi đưa mắt nhìn Bửu Trung, đôi mắt vẫn tinh tường.

- Bửu Trung đó hả? Về hỏi mô vậy con?

- Con về tuần này mẹ à?

Trong lúc Bửu Trung trò chuyện với mẹ Thiên An thì Vĩnh Khoa lại nhìn sang Thủy Tiên, lòng đầy thắc mắc.

Thủy Tiên mới ra Huế mà đã quen với Bửu Trung bạn Vĩnh Khoa à? Hay là hai người quen ở Sài Gòn? Bửu Trung làm việc trong nó mà.

- Quen à?

Bất chợt Vĩnh Khoa thốt lên câu hỏi. Chẳng biết anh đang hỏi Bửu Trung hay Thủy Tiên.

Bửu Trung đáp một cách thản nhiên:

- Quen! Gặp nhau ở chùa Thiên Mụ hả Thủy Tiên.

- Vậy à?

Vĩnh Khoa thắc mắc. Thủy Tiên đi chùa Thiên Mụ hồi mô nhỉ?

Mệ Thiên An đứng lên:

- Con cứ nói chuyện với thằng Khoa, mẹ ra ngoài.

- Dạ!

Thủy Tiên đưa mẹ Thiên An ra ngoài.

Bửu Trung hỏi Vĩnh Khoa:

- Thủy Tiên là ai rứa Khoa?

- Cô hộ lý chăm sóc cho mẹ.

- Tao đâu có biết Thủy Tiên ở đây.

Vĩnh Khoa bật hỏi:

- Nếu biết, mày đã đến rồi phải không?

Bửu Trung gật đầu:

- Chứ còn gì nữa. Tao cứ tưởng sẽ không còn gặp lại Thủy Tiên.

- Bây giờ gặp rồi đó.

Bửu Trung nói một cách hóm hỉnh:

- Vậy là có duyên nợ rồi mới gặp bất ngờ.

Vĩnh Khoa kêu lên:

- Cái gì hả?

Bửu Trung cười khà, nói một cách tỉnh bơ:

- Tao với Thủy Tiên có duyên nợ rồi đó.

- Duyên nợ gì hả?

- Duyên tiền định.

Bửu Trung trả lời rồi khẳng định:

- Mày không thấy ông trời xếp đặt tất cả rồi sao? Hôm ni tao đến đây là để gặp Thủy Tiên.

Vĩnh Khoa nhún vai:

- Ham lắm!

Bửu Trung mỉm cười và vẫn nói một cách vô tư:

- Nếu biết Thủy Tiên ở nhà mày thì tao đã đến ngay ngày hôm ấy rồi.

Vĩnh Khoa hỏi lại:

- Gì dữ vậy ông?

- Hôm gặp ở chùa thấy cô ấy hay hay.

- Cảm sốt rồi hả?

Bửu Trung đáp tỉnh bơ:

- Tương tư.

Vĩnh Khoa châm chọc:

- "Thôn Đoài ngồi nhớ thôn Đông. Một người chín nhớ mười mong một người" hả?

Bửu Trung buột miệng:

- Tương tư Hoa Thủy Tiên!

Vĩnh Khoa nhìn Bửu Trung:

- Thằng qui! Khéo đùa.

Bửu Trung tuyên bố một cách đồng dục:

- Không đùa đâu. Mày phải có bốn phận lo cho tao đấy.

- Lo cái gì hả?

- Làm ông mai.

Vĩnh Khoa lắc đầu nguầy nguậy:

- Tao không làm cái ngu thứ nhất đâu.

Bửu Trung hỏi lại:

- Sao vậy? Vĩnh dự làm mối cho bạn mà không chịu à?

- Tao không ham làm môi.
- Mà yên bề gia thất rồi, lo cho bạn chứ.

Vĩnh Khoa hỏi tỉnh:

- Yên đâu?

Bửu Trung phì cười:

- Đính hôn rồi mà không yên bề thì còn muốn gì nữa?

Vĩnh Khoa lặng thinh. Thật ra anh cũng chẳng biết mình muốn gì nữa. Đùa đùa chọc Bửu Trung chứ chẳng lẽ Vĩnh Khoa lại ngăn cản?

Anh hỏi lại Bửu Trung với vẻ trêu chọc:

- Hào hoa, bản lĩnh như mày mà phải nhờ ông mới à?

Bửu Trung phẩy tay:

- Chỗ bạn bè tao mới nhờ. Đừng tưởng tao không dám nói.
- Rứa thì cứ nói.
- Tao sẽ đến đây mỗi ngày.
- Để gặp mẹ hả?
- Cái thằng! Mẹ thì mày cần phải gặp chứ không phải tao.
- Rứa mày đến nhà tao để gặp người khác à?
- Gặp mày là chuyện thường rồi.

Vĩnh Khoa nói như nhắc nhở Bửu Trung:

- Gặp Hương Giang, nhớ nhắc mày luôn.
- Vậy à?

Bửu Trung nói với vẻ khẳng định:

- Hương Giang là em gái mày cũng là em tao. Cô ấy nhắc đến tao cũng phải.

Vĩnh Khoa muốn nói là Hương Giang rất có cảm tình với Bửu Trung nhưng anh ngần ngại. Thái độ của Bửu Trung khiến anh dè dặt.

Từ lâu, Vĩnh Khoa muốn giới thiệu Hương Giang cho Bửu Trung nhưng rồi lại nghĩ chuyện tình cảm cứ để cho nó đến tự nhiên. Anh không muốn Hương Giang bị sắp đặt như anh và Băng Châu.

Vĩnh Khoa không thích làm ông mối thì tại sao lại giới thiệu Hương Giang cho Bửu Trung.

Thật ra có cái gì đó khiến Vĩnh Khoa không muốn Bửu Trung tấn công Thủy Tiên. Cái gì đó thì Vĩnh Khoa không thể lý giải được.

Hương Giang đi học về, vào nhà thấy Bửu Trung đã reo lên mừng rỡ:

- Mới đến hả anh Trung?

Bửu Trung mỉm cười đáp:

- Anh đến cũng lâu rồi.

Hương Giang nhìn anh nói với vẻ trách móc:

- Về mà không báo cho em hay. Anh vào Sài Gòn làm việc rồi im hơn lặng tiếng luôn hà.

Bửu Trung đáp cho qua:

- Anh bận quá! Thông cảm nha!

Hương Giang xí một tiếng thật dài:

- Lúc nào cũng nhân danh bận rộn...

- Thật đó.

Hương Giang lại chất vấn:

- Răng hôm lễ đính hôn anh Vĩnh Khoa, anh không về hả?

- Hôm đó anh bận đi công tác.

- Lại có lý do.

Bửu Trung cười cầu hòa:

- Khi mô lễ đính hôn của em, anh nhất định có mặt.

Hương Giang phụng phịu:

- Rứa mà cũng nói.

Vĩnh Khoa lên tiếng:

- Bửu Trung nói rứa mà em không chịu à?

Hương Giang quay sang Vĩnh Khoa:

- Anh ấy chọc em thì có.

Bửu Trung đính chính:

- Anh có chọc em mô. Thôi nhất định là đám cưới Vĩnh Khoa, anh sẽ về.

Hương Giang nói với về hớn hờ:

- Chắc chắn nghe!

- Chắc chắn! Mà phải báo trước cho tao một tháng nghe Khoa.

Vĩnh Khoa hỏi một cách thản nhiên:

- Báo trước chi dữ vậy?

- Để tao chuẩn bị.

- Chuẩn bị làm rể phụ.

Hương Giang nói chứ Vĩnh Khoa không mấy hào hứng chuyện của mình.

Buổi sáng!

Băng Châu đến tiền đường thật sớm, Vĩnh Khoa hỏi một cách ngạc nhiên:

- Đi đâu mà sớm rứa! Anh cứ tưởng giờ này em còn nướng trên giường chứ?

Véo cho Vĩnh Khoa một cái trên vai, Băng Châu nũng nịu, giọng Huế véo von:

- Tìm anh bàn chuyện quan trọng chứ đi mô.

Vĩnh Khoa nhăn mặt xuýt xoa vì đau:

- Hãy cắt bỏ móng tay nhọn đi Châu!

Băng Châu cong môi lên:

- Móng tay nhọn em để trị võ quýt dày.

Vĩnh Khoa tặc lưỡi:

- Vậy là tai họa cho người khác rồi.

Băng Châu cười rúc rích:

- Cho anh đó, nếu cứ cãi lại em!

Vĩnh Khoa nhú mày:

- Em là nữ tướng bắt anh tuân lệnh hả? Không được đâu.

- Là nội tướng được không?

Vĩnh Khoa phản ứng:

- Là nội tướng thì phải “phu xướng phụ tùy”. Em phải nghe lệnh anh.

Băng Châu bĩu môi:

- Thời đại bình đẳng rồi nghe cậu ấm.

Vĩnh Khoa nói một cách thản nhiên:

- Vậy là chẳng ai nghe ai.

Băng Châu nói với vẻ nghiêm nghị:

- Việc này anh phải nghe em.

- Vậy à.

Nghe giọng điệu có vẻ giễu cợt của Vĩnh Khoa, Băng Châu phồng má lên phụng phịu:

- Chuyện quan trọng, không đùa nghe! Đi ăn sáng rồi em sẽ bàn với anh.

Vĩnh Khoa vẫn thắc mắc:

- Bàn chuyện chi rứa? Đám cưới hả?

Băng Châu mỉm cười một cách thích thú:

- Đám cưới, tất nhiên phải bàn nhưng chuyện đó có người lo. Bây chừ em bàn chuyện làm ăn với anh.

Vĩnh Khoa tròn mắt:

- Chuyện làm ăn hả?

Băng Châu lay tay anh:

- Đừng hỏi nữa? Đi ăn ngay, em đói quá rồi.

Vĩnh Khoa lại có nhiệm vụ làm tài xế chở Băng Châu đi ăn.

Anh lấy xe ra, Băng Châu trèo lên. Hai người vung vít lên đường.

Băng Châu ôm lưng Vĩnh Khoa, tựa cằm lên vai anh thật tình tứ.

- Đến chỗ bán bánh khoai đi anh.

- Ăn bánh khoai à? Không bánh mì ôp la nữa hả?

- Bánh mì ôp la em ngán quá rồi. Về Huế phải ăn bánh khoai chứ anh.

- Cứ tưởng em chê món Huế?

- Có chê mô.

- Em nó, em chê món Huế đó.

Băng Châu cười rúc rích:

- Hôm nó khác, hôm ni khác.

Vĩnh Khoa không nói gì. Anh thừa biết tính khí Băng Châu.

Hai người đến hàng bánh khoai. Hai đĩa bánh khoai dòn rộm được dọn lên, đĩa nước chấm nhiều ớt cay sè.

Băng Châu xuýt xoa:

- Cay quá!

Vĩnh Khoa mỉm cười trêu chọc:

- Ăn không cay không phải người Huế.

- Chắc em mất gốc Huế quá.

Vĩnh Khoa không nói gì. Băng Châu lại giục:

- Ăn nhanh rồi, đi cầu ngói Thanh Toàn chơi nghe anh!

Vĩnh Khoa nhăn mặt:

- Em bảo nói gì sao không nói đi!

Băng Châu thản nhiên:

- Đến cầu ngói Thanh Toàn em nói luôn. Đi chơi em mới có hứng bàn chuyện làm ăn.

- Trời đất!

Vĩnh Khoa kêu lên, Băng Châu tươi cười:

- Anh phải nghe em và chiều em. Nghe em thì mọi chuyện sẽ thành công.

- Vậy à?

- Chứ còn gì nữa.

Có lẽ vì tò mò muốn biết Băng Châu nói gì mà Vĩnh Khoa đồng ý đưa cô đi chơi cầu ngói Thanh Toàn.

Nhớ thời đi học, mỗi lần bạn bè rủ rê đi chơi cầu ngói thì Vĩnh Khoa thường hát:

- "*Ai đi cầu ngói Thanh Toàn.*

Cho tôi đi với một đoàn cho vui".

Hai người đến cầu ngói Thanh Toàn, Vĩnh Khoa không mấy hào hứng. Anh tự nhủ giá đi với Thủy Tiên chắc thích lắm nhỉ?

Ôi thật kỳ lạ? Tại sao anh lại nghĩ đến Thủy Tiên khi đi với Băng Châu nhỉ?

- Em có người bạn là chuyên gia trồng hoa. Em nhờ anh ấy hướng dẫn kỹ thuật, chúng ta sẽ mở làng hoa ở Huế này anh ạ!

Câu nói của Băng Châu vang lên cắt đứt suy tưởng của Vĩnh Khoa. Anh kêu lên:

- Mở làng trồng hoa à?

- Trồng hoa cung cấp cho thị trường. Bây chừ người ta tiêu thụ hoa nhiều khủng khiếp. Cũng không đủ cầu, chỉ cần có hoa là anh sẽ giao cho các công ty dịch vụ, nhà hàng, khách sạn, shop hoa...

Vĩnh Khoa nói nhanh.

- Trồng hoa thì cũng thích, nhưng...

Băng Châu chẹn ngang lời anh:

- Không có khó khăn chi mô...

- Vốn nặng lắm đó.

- Muốn làm là được tất. Thế chấp tiền đường vay ngân hàng là có ngay.

Vĩnh Khoa hỏi lại:

- Có phiêu lưu quá không?

Băng Châu quả quyết:

- Phiêu lưu mà làm giàu thì cũng nên. Nhất định chúng ta sẽ có một làng hoa như cả, hơn cả làng hoa Ngọc Hà ở Hà Nội nữa đó.

Vĩnh Khoa nhìn Băng Châu nhận định:

- Em có vẻ tự tin quá!

- Làm ăn phải tự tin chứ anh. Em đã bàn với mạ xong cả rồi.

Vĩnh Khoa nóng mũi, có nghĩa là Băng Châu chỉ thông báo cho anh thôi chứ việc gì cô đã tính toán sắp đặt rồi thì làm, chẳng cần đến ý kiến của anh.

Vĩnh Khoa nói một cách bức dọc:

- Em thích làm gì cứ làm.

- Anh phải hỗ trợ chứ.

- Hỗ trợ à? Anh chẳng làm được gì.

- Vay ngân hàng.

Băng Châu trả lời rồi nhìn Vĩnh Khoa:

- Mạ bảo hiện chừ nhà anh còn nhiều chiếc bình cổ quý giá, thời các cụ tổ được hưởng bổng lộc.

Vĩnh Khoa lắc đầu:

- Anh cũng chẳng biết nữa.

Băng Châu mỉm cười phê phán:

- Tệ ơi là tệ. Kho của quý của ông tổ để lại mà không biết à?

Vĩnh Khoa thành thật:

- Mẹ cất kỹ để dành, anh cũng chẳng quan tâm.

Băng Châu trầm trồ:

- Chắc đẹp lắm. Bữa mô anh đưa em đi xem. Em rất thích ngắm đồ cổ.

- Em cứ hỏi mẹ.

- Được rồi, em sẽ hỏi mẹ. Chắc chắn mẹ sẽ cho em xem.

- Thế là chẳng còn bàn đến chuyện mở làng hoa nữa, Băng Châu nói về các chiếc bình cổ như chính mắt cô đã trông thấy rồi vậy.

Sau đó Băng Châu lại thao thao bất tuyệt về anh bạn Thế Phong, chuyên viên kỹ thuật trồng hoa.

Anh Phong tài giỏi vô cùng, biết kỹ thuật trồng và lai tạo giống hoa. Anh ấy sẽ giúp em. Rồi chúng ta sẽ có cả rừng hoa cung cấp cho khách, tha hồ mà nhận đơn đặt hàng.

Vĩnh Khoa nói với vẻ thờ ơ:

- Mong là như vậy.

- Nhất định em sẽ thành công.

- Em định trồng hoa gì vậy?

- Đủ các loại.

Vĩnh Khoa nhắc nhở:

- Hãy chọn những loài hoa thích hợp với khí hậu xứ Huế.

Băng Châu nói một cách khó chịu:

- Tất nhiên rồi, anh làm như em không biết vậy.

Vĩnh Khoa lặng thinh. Lúc nào Băng Châu cũng cho là mình thông minh, tài giỏi. Anh cũng chẳng thích tham gia vào việc của cô.

Băng Châu hào hứng nói tiếp:

- Đà Lạt là xứ sở các loài hoa. Em sẽ chọn một số giống hoa về trồng ở đây và phát triển làng hoa cho mọi người thấy.

Trong lúc Băng Châu vẽ ra một làng hoa rực rỡ của xứ Huế thì Vĩnh Khoa nghĩ đến một loài hoa duy nhất anh sẽ trồng – hoa thủy tiên.

Loài hoa được một nhạc sĩ nào đó ngợi ca khiến anh rung cảm.

"Trinh trắng một loài hoa

Phơn phớt vàng kiêu sa

Đón xuân về lấp lánh

Tiên nữ của lòng ta..."